

PROSA - JOVES 15-17 ANYS

MENCIÓ ESPECIAL PROSA-ACCÈSSIT 15-17 anys

Pseudònim: KOSHKA

Obra: (1214) LA VERITAT OCULTA

Autora: **PAULA CRUZ PUIGGRÒS**

La veritat oculta

El que molta gent no sap és que a sota terra s'hi amaguen les ombres més fosques que el món ha pogut crear. Fragments de nit que s'escolen entre les parets de les cases a la recerca de llum. Són com espectres que vagaregen pels carrers just quan es pon el sol, sospirant amb el vent a les branques dels arbres, alimentant-se de la llum d'un somriure o el reflex d'uns ulls rient.

Assedegats de vida, lluiten per poder tornar a sentir el que la mort els va arrabassar fa molt de temps.

Un cop vaig veure com un amic era posseït per una d'aquestes ombres.

Estàvem tots al parc, el sol es ponia i deixava rere seu un cel pintat de blau i vermell. El vent et tallava les mans amb aquell fred típic d'un vespre d'hivern, però nosaltres jugàvem tranquils, rient i corrent com els nens que érem, insensibles al fred i al pas del temps.

Sempre m'he considerat especial. I no especial en el sentit de creguda o popular, no! Més aviat en el sentit de diferent. Sí, sempre he estat diferent. I només per dos motius: un, perquè no entenc la gent. No entenc per què la gent fa les coses que fa, per què s'emociona per coses que no tenen sentit i tampoc entenc per què la gent s'ofèn per tot.

Prefereixo mil vegades estar a casa sola que en una festa.

L'altre motiu és que veig coses que l'altra gent no veu. Coses que s'amaguen entre les pedres fredes, que ens envolten i respiren a prop nostre, tan a prop i tan fort que sembla que et vulguin robar l'aire. Coses negres. Ombres. Masses d'obscuritat que només apareixen al crepuscle. De petita solia observar-les. Preguntava a la gent si les veia, però sempre em deien que no sabien de què parlava o em deien que potser m'havia confós, que sovint a la nit no es veuen

bé les coses. Però jo no creia això. Jo pensava que al crepuscle era quan el cel es veia més bonic i les coses més clares. I és que realment ho era, el cel, de bonic.

Aquell vespre, però, va canviar tot. La meva visió, la meva ment. I també la meva tristesa.

Els no veien res. No notaven res. No sentien el vent que travessava les ànimes de la gent, no sentien el fred de la nit que s'acostava, no veien que la llum s'extingia. I jo tampoc. Fins que la vaig veure. L'ombra que s'acostava al meu amic lentament, canviant de forma constantment. El meu amic s'estava quiet, dret, rient per alguna broma que havíem dit, no me'n recordo. L'ombra el va travessar i la seva aura clara es va envoltar de penombra. L'ombra va fer un crit. Un sospir apagat. Potser victoriosa. Potser desesperada. Però el cas és que va envoltar el meu amic de fosc. La seva pell va empal·lidir, i els cabells se li movien al ritme d'una brisa que només ell podia notar.

Només ell i jo.

No sé si ell devia notar res. I és que el seu rostre no va canviar. La seva respiració no es va agitar i les seves parpelles no es van moure. La seva expressió era la mateixa. Era ell mateix, però envoltat d'ombres.

Tan sols va durar un moment. El meu amic em va mirar instants després i es va preocupar, i és que jo estava morta de por i no em podia moure. Em va preguntar si em passava res. Jo li vaig dir que... no sé ben bé que li vaig dir. Ell em va respondre que no passava res. Que estava bé. Però jo ja li havia vist la fosc als ulls.

La gent es confon, en aquesta hora. Es concentren tots els colors possibles i la fosc es barreja amb la llum. Es veuen coses que no existeixen.

Potser tenien raó. Potser tota la gent té raó i estic boja. Les ombres no existeixen. Només existeix la llum. És això el que vols que cregui?

Temps més tard, el meu amic no tornà a ser el mateix. Es distreia a classe, se'l veia cansat. Estava pensatiu, submís en el seu món interior. Però no de la mateixa manera en què ho estava jo (ja que sovint em refugiava dins meu, simplement perquè era molt més interessant que el que hi havia fora), ell estava encadenat dins seu, reclòs, presoner dels seus pensaments que segur que no feien res més que turmentar-lo. Costava que tornés a la realitat. La seva mirada es va anar enfosquint a mesura que passava el temps. Jo ho vaig

veure. Els altres, evidentment, no. Fins que un dia ja no el vam tornar a veure mai més i llavors sí que se'n van adonar.

“La vida és plena de mentides i de gent ignorant que se les creu”.

-Per què us puc veure?

Sé que no em volen respondre, tot i que segur que m'escolten. El parc sembla molt petit des de llavors. Recordo com jugàvem, com rèiem, com vivíem. Despreocupats del món i dels seus problemes.

-Sé que em sentiu. Vull saber per què jo us veig i la resta de gent no.

Avui el cel està d'un color estrany. És el mateix color lilós que regia el cel aquell vespre de gener. Des d'aquell dia he vist desaparèixer molta gent.

“La nit existeix igual que existeix el dia”.

He vist molta gent sucumbir a la por.

“I la veritat existeix com la mentida”.

Sucumbir a la foscor.

“Però poca gent la coneix bé”.

L'ombra em parla dins la ment, però la veig donant voltes damunt meu. Desapareixent amb la llum i reapareixent una mica més enllà, carregada de la força que perd fins que torna a desaparèixer.

“Nosaltres som la veritat”.